

среща; асо — подаръкъ... И тъй нататъкъ. Това бѣха откровенията споредъ баба Иона.

Знахарката следъ това сама почваше да мѣси картитѣ и да нарича шепнейки онова, което трѣбва да се яви. Какво наричаше, то бѣше тайна — незнайна никому.

Само онази, за която се нареждатъ картитѣ, можеше да почувствува внушението на знахарката. Баба Иона мѣси картитѣ, нарича ги — и все погледва желающата. А погледа ѝ тъй втренченъ, дълбокъ, че прониква въ душата.

И като даде на желающата да духне за сетенъ пжтъ и да ги сече — почва нареждането.

Царка си припомня всичко това и, почувствувала обаянието на тая магическа обрядность — тя потѣваше въ гаданията...